

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 223/2026-52

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Trnava v konaní vedenom pod ČVS: ORP-374/2-VYS-TT-2023, Okresnej prokuratúry Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Pv 85/23/2207, Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 105T/50/2023 a Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 3To/106/2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 3. novembra 2025, doplnenou šiestimi podaniami (naposledy podaním doručeným ústavnému súdu 6. marca 2026), domáha vyslovenia porušenia čl. 17 ods. 1, 4 a 5 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 8 ods. 1, 4 a 5 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a tiež čl. 9 ods. 1 a 4 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „pakt“) postupmi Okresného riaditeľstva Policajného zboru Trnava (ďalej len „polícia“) v konaní vedenom pod ČVS: ORP-374/2-VYS-TT-2023, okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Pv 85/23/2207, okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 105T/50/2023 (ďalej len „prvostupňové konanie“) a krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3To/106/2025 (ďalej len „odvolacie konanie“). Navrhuje prikázať okresnému súdu, aby v prvostupňovom konaní konal bez zbytočných prietáhov, priznať mu primerané finančné zadosťučinenie v špecifikovanej výške a tiež náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi je vedené trestné stíhanie pre viaceré trestné činy (zločin podvodu, prečiny neoprávneného vyrobienia a používania

platobného prostriedku, úverového podvodu a poškodzovania cudzích práv). K vzneseniu obvinenia došlo uznesením vyšetrovateľa z 1. júna 2023. Od tohto dňa sa sťažovateľovi započítavala aj väzba, do ktorej bol vzatý uznesením okresného súdu sp. zn. 5Tp/27/2023 zo 4. júna 2023 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 3Tpo/28/2023 z 29. júna 2023 a z ktorej bol prepustený 15. apríla 2025, keď bola jeho väzba nahradená alternatívnym opatrením a uloženými povinnosťami a obmedzeniami. Predsúdne konanie skončilo podaním obžaloby 27. novembra 2023. Na hlavnom pojednávaní okresného súdu bol 11. apríla 2025 vyhlásený odsudzujúci rozsudok, ktorý bol napadnutý odvolaním sťažovateľa a spoluobžalovaného a tiež odvolaním prokurátora. Predmetný rozsudok bol zrušený a vec bola vrátená okresnému súdu na nové konanie na základe rozhodnutia krajského súdu zo 4. novembra 2025 (ďalej len „odvolacie rozhodnutie“).

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že dĺžka vedeného trestného stíhania je neprimeraná a postup všetkých označených orgánov verejnej moci sa vyznačuje nesústreďenosťou, neefektívnosťou, nehospodárnosťou a nečinnosťou. Akcentuje väzobnú povahu proti nemu vedeného trestného stíhania. Vedené trestné konanie nemožno podľa jeho presvedčenia považovať za právne zložité a spisový materiál podľa jeho vyjadrenia svedčí o jeho aktívnom prístupe v konaní. Poukazuje tiež na prísnejšie nároky z hľadiska plynulosti prejednávania veci, ktoré sa vzťahujú na trestné konanie.

4. Sťažovateľ argumentuje, že postup okresného súdu v prvostupňovom konaní je nesústreďený a neúčelný, keďže medzi jednotlivými termínmi hlavného pojednávania boli časové odstupy zväčša jeden mesiac, čo považuje za neprijateľné. Takisto namieta krátkosť trvania jednotlivých termínov hlavného pojednávania, keďže tieto trvali podľa jeho vyjadrenia väčšinou jednu až dve hodiny, čo považuje za nehospodárne. Postupu krajského súdu v odvolacom konaní vytýka, že termín verejného zasadnutia určený na 4. november 2025 bol určený s neprimeraným časovým odstupom od vydania rozsudku v prvostupňovom konaní okresného súdu. Poukazujúc na zrušenie rozsudku okresného súdu z 11. apríla 2025 odvolacím rozhodnutím krajského súdu, upozorňuje, že jeho právna neistota trvá ku dňu podania posledného doplnenia ústavnej sťažnosti už dva roky a deväť mesiacov (od vznesenia obvinenia jeho osobe). Objasňuje, že keďže po zrušení uvedeného rozsudku a vrátení veci okresnému súdu na nové konanie nedošlo z jeho strany k určeniu termínu hlavného pojednávania, uplatnil 16. februára 2026 sťažnosť pre nečinnosť podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku. Na túto dostal zo strany okresného súdu odpoveď, v ktorej bol oboznámený s termínom hlavného pojednávania, ktoré sa uskutoční 29. apríla 2026.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta porušenie všetkých označených článkov ústavy, listiny, dohovoru a paktu dôvodiac, že v jeho trestnej veci dochádza k zbytočným prietiahom v konaní, a to zo strany všetkých na veci doteraz zúčastnených orgánov verejnej moci, tak polície a okresnej prokuratúry v predsúdnom konaní, ako aj okresného súdu v prvostupňovom konaní a krajského súdu v odvolacom konaní.

III.1. K postupu polície a okresnej prokuratúry:

6. Pokiaľ ide o námietku porušenia označených článkov podľa ústavy, listiny, dohovoru a paktu smerujúcu proti postupom polície v konaní vedenom pod ČVS: ORP-374/2-VYS-TT-2023 a okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Pv 85/23/2207, ústavný súd poukazuje na svoje predchádzajúce uznesenie sp. zn. IV. ÚS 182/2025 z 22. apríla 2025, v ktorom posudzoval identické námietky sťažovateľa smerujúce (okrem iného) proti postupom polície v konaní vedenom pod ČVS: ORP-374/2-VYS-TT-2023 a okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Pv 85/23/2207. Konkrétne ústavný súd poukazuje na bod 13 označeného rozhodnutia, v ktorom sťažovateľovi objasnil, že u týchto orgánov činných v trestnom konaní sa aktuálne nevedie proti sťažovateľovi žiadne konanie, resp. prípravné konanie, a preto je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená. Uvedeným rozhodnutím bola ústavná sťažnosť sťažovateľa ako taká odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

7. Podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde je návrh na začatie konania neprípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

8. Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ v aktuálnej ústavnej sťažnosti predostrel opakovane identické námietky proti označeným orgánom činným v trestnom konaní, o ktorých už bolo v minulosti rozhodnuté, ústavný súd ju odmietol ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

III.2. K postupu okresného súdu:

9. Pri posúdení otázky plynulosti postupu okresného súdu v prvostupňovom konaní ústavný súd vychádzal aj z čiastkových zistení svojho predchádzajúceho rozhodnutia sp. zn. III. ÚS 433/2025 z 19. augusta 2025, ktorým bola preskúmaná plynulosť postupu okresného súdu v prvostupňovom konaní v etape do vydania jeho odsudzujúceho rozsudku z 11. apríla 2025. V tomto rozhodnutí konštatoval, že v danom období okresný súd postupoval aktívne a priebežne a jeho konanie netrvalo neprímeranú dobu, ktorá by bola v rozpore s požiadavkami na prejednanie veci sťažovateľa bez zbytočných prietahov.

10. Je nesporným faktom, že v postupe okresného súdu sa následne vyskytol moment neefektívneho postupu, a teda prietah v konaní, ktorý potvrdzuje fakt zrušenia odsudzujúceho rozsudku okresného súdu odvolacím rozhodnutím krajského súdu, ktorý po jeho zrušení vec sťažovateľa vrátil okresnému súdu na nové konanie. Aj v minulosti však ústavný súd opakovane judikoval, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, I. ÚS 66/02). Uvedený moment neefektívnej činnosti okresného súdu hodnotí ako zatiaľ ojedinelý prietah, ktorý nenapĺňa intenzitu nevyhnutnú pre konštatovanie porušenia základného práva sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietahov. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa o nečinnosti okresného súdu v kontexte určenia nového termínu hlavného pojednávania po vrátení veci odvolacím súdom na nové konanie, ústavný súd konštatuje, že sa mu časový odstup, v ktorom bol termín hlavného

pojednávania po vrátení veci určený, nejaví ako na prvý pohľad celkom neprimeraný a neakceptovateľný. Podľa zistení ústavného súdu spisový materiál bol krajským súdom okresnému súdu vrátený 17. decembra 2025, pričom nový termín bol naplánovaný na 29. apríl 2026. Aj keď za optimálny časový odstup zvykne ústavný súd považovať dobu do troch mesiacov, v danom prípade nejde o extrémne prekročenie tejto odporúčanej doby. Navyše, je potrebné pripomenúť, že sťažnosť podľa § 55 Trestného poriadku, ktorú sťažovateľ uplatnil, keď sa domáhal určenia nového termínu hlavného pojednávania, bola efektívna a splnila požadovaný účel, keďže následne po uplatnení sťažnosti mestský súd sťažovateľa informoval o pripravenom termíne hlavného pojednávania. V danej situácii by ingerencia ústavného súdu znamenala duplicitné poskytnutie ochrany základnému právu sťažovateľa zaručenému čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorého porušenie namieta, čo je v rozpore s primárnym účelom ústavnej sťažnosti, ktorým je poskytnutie ochrany právam, ktorých porušenie sa namieta, v prípadoch, v ktorých ostatné právne prostriedky nápravy zlyhali, resp. nevedli k náprave (obdobne pozri napr. II. ÚS 171/2025).

11. Ústavný súd tak konštatuje, že v postupe okresného súdu v prvostupňovom konaní nezistil také kvalifikované zbytočné prietahy, ktoré by bolo možné vyhodnotiť ako porušenie dotknutých článkov podľa ústavy, listiny, dohovoru a paktu formulovaných v ústavnej sťažnosti sťažovateľa, a preto dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné v danej časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.3. K postupu krajského súdu:

12. Z informácií uvedených v predchádzajúcich častiach odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že o odvolaní, ktoré uplatnil sťažovateľ proti odsudzujúcemu rozsudku okresného súdu 2. júna 2025, bolo krajským súdom rozhodnuté 4. novembra 2025. Ide teda o celkovú dobu približne piatich mesiacov. Ústavný súd je toho názoru, že v takom krátkom časovom úseku, ako je päť mesiacov, nie je ani teoreticky možné identifikovať nečinnosť či neefektívnosť postupu všeobecného súdu v takom rozsahu, ktorý by umožnil prijať záver o zbytočných prietahoch dosahujúcich intenzitu znamenajúcu porušenie sťažovateľovho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Konštatuje tak, že aj vo vzťahu k postupu krajského súdu v odvolacom konaní je potrebné ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

13. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. apríla 2026

Peter Molnár
predseda senátu